

Cirkev vo svete

Mt 5,14-15: Vy ste svetlo sveta. Mesto, ktoré leží na vrchu, nemôže byť skryté. Ani sviecu nezažihajú a nestavajú pod nádobu, ale na svietnik, a svieti všetkým v dome. *(Tak svieť vaše svetlo pred ľuďmi, aby videli dobré skutky a velebili vášho Otca, ktorý je v nebesiach.)*

Bratia a sestry v Pánovi! Nedeľa za nedeľou, **náš život plynie ako voda v rieke**, resp. valí sa prúdom divokej riavy. To, čo už je za nami, je preč, dávno preč a už sa nevráti. Týždeň, ktorý sme prežili každý sám po svojom, bol naplnený všetkým tým, čomu sme sa podvolili, no najmä tým, čo nám do neho primiešali okolnosti, ktorými žijeme.

Keď sa na jar rozpúšťajú snehy, alebo keď príde dažďové obdobie, do vody rieky sa zamieša všetko možné – od splavenej pôdy z polí, čo nazývame erózia, listy a konáre z lesov až po odpadky z čiernych skládok, ktoré tam nanosili bezohľadní egoisti. **Taká voda býva zakalená, špinavá**, zanáša priepusty a neraz spôsobuje záplavy.

Ak by sme na chvíľu ostali pri tomto nedokonalom príklade ako obraze nášho života, čím je plný tok rieky nášho života počas tohto posledného týždňa, ktorý sa opäť naplnil a završil nedeľným ránom? Ostala v ňom číra voda pokojného leta, alebo nepriehľadná kvapalná zmes všetkého možného ako jarná stoka všetkého možného?

Myslím si, že **Pán Ježiš neposielal svojich učeníkov do sveta, aby sa podobali priezračnej bystrinke**, z ktorej sa niekde v horách smelo napijeme, keď sme smädní, alebo keď len chceme ochutnať, akú chuť má čistá, horská voda.

V kázni na vrchu, ako ju zachytil evanjelista Matúš, sa Pán Ježiš po všetkých krásnych blahoslavenstvách obrátil na svojich učeníkov a povedal im: **Vy ste svetlo sveta.**

Tak, ako vodu, v podstate aj **svetlo vnímame ako niečo čisté**. Viete si predstaviť špinavé svetlo? Nie špinavú lampu, žiarovku, ale samotné svetlo, že by bolo špinavé? To sa asi nedá.

Svetlo samo o sebe je absolútne čistá esencia. Môže mať iba rôznu intenzitu, stálosť alebo farbu, ale samo o sebe byť špinavé nemôže.

Aj svetlo, ktorým nazval Pán Ježiš nás, je čisté. Čisté je svojím obsahom, svojím zmyslom. Svetlo, ktorým sú kresťania, je svetlo Božieho evanjelia. Kresťan a jeho správny život je svedectvom o Pánu Bohu. Svedectvom o spasení, o záchrane pred smrťou.

No Pán Ježiš nepovedal iba to, že sme svetlo. To by nestačilo. Nestačí, že kresťan patrí Bohu a nestačí, že je spasený. Svetlo Pán Boh nestvoril na to, aby svietilo samo sebe! Svetlo svieti predsa do priestoru, v ktorom sa nachádza.

Pán Ježiš povedal, že sme svetlom – sveta! Človek kresťan v nijakom prípade nesmie ostať zahľadený iba na seba, na svoje problémy, poviazaný svojimi obavami a strachom zo všetkého. Jeho **viera ho predsa musí presahovať! Musí žiarit' von!** To je jasné.

Musí sa podobat' na svojho Pána, ktorý sa maximálne obetoval, ktorý kvôli ľuďom, nám, opustil svoje súkromie, odišiel od svojej rodiny (z rodičovského domu), vzdal sa pohodlia, riskoval pre dobrú vec svoju povest', vystavil sa aj prípadnému nezdaru a chudobe a v krajnom prípade – my to už o ňom vieme – položil za ľudí aj svoj život. **Pôstny čas, v ktorom sa práve teraz nachádzame, nás privádza práve k takémuto Ježišovi**. Učí nás, že aj my sa máme vedieť obetovať, správne obetovať. Neznamená to, že máme bezhlavo riskovať svoj život, ale byť tu pre druhých...

Kázeň som začínal opisom prúdu jarnej, špinavej vody. To je obraz sveta, v ktorom žijeme. Našich dní, ktorými prechádzame. Nie sú čisté, je v nich veľa rôznych cudzích vplyvov, náplavovej erózie všelijakých našich, či cudzích rozhodnutí a ich dôsledkov.

Špinavá voda, ak do nej vkročíme, zašpiní aj nás. Svet plný špinavých myšlienok a konaní riadne kýve aj s naším svetonázorom a pohľadom na situáciu naokolo.

Sme však svetlo – sveta. Svetlom tomuto svetu. Áno, **Božím svetlom svetu**, ktorý je plný nepriateľstva, špinavých vecí a dnes, žiaľ, aj vojny.

Niektro hovorí, že cirkev sa k politickým veciam nemá vyjadrovať. Že na kazateľňu nepatria slová o vojne, cirkev má kázať Božie slovo. Keď sme tu mali *covid* – a stále ešte máme – tak sme si my, farári, dávali pozor, aby sme ho v každej kázni nespomínali, pretože sme tým žili celá spoločnosť a aj my, farári. Mali sme pocit, že ľudia toho už majú plné zuby a nechcú o tom počúvať ešte aj v kázňach.

Ale keď niečím žije celý svet, my predsa nemôžeme od cirkvi očakávať nejaké – ja tomu hovorím – sterilné kázne, v ktorých nebudeme nijako reagovať. To nám do hláv natlačili za komunizmu, že *cirkev sa nemá čo miešať do politiky* a že politika do kostolov nepatrí. No biblické postavy, na čele so samým Pánom Ježišom nám ukazujú, že sme súčasťou spoločnosti a tak ako oni, aj my musíme reagovať. **Musíme povedať, že čierne je čierne a biele biele**, nemôžeme ostať ticho, keď sa deje nepravosť. **Sme predsa – svetlo, svetlo sveta! A mesto na vrchu** – predstavme si ho rozžiarené svetlom – *nemožno skryť*.

Niektoré skupiny ľudí dodnes vykrikujú, že cirkev treba umlčať, odrezat' od všetkého. Že je to vraj *posledná nesplnená požiadavka novembra '89*. Odborníci na stav v našej spoločnosti však niekoľkokrát vysvetlili, že cirkev odlukou od štátu už prešla. Nie je na štáte závislá, štát jej nerozkazuje, nezasahuje do volieb biskupov, umiestnenia farárov, do konania či nekonania aktivít, ako to bolo za komunizmu. Financie, ktoré dostáva, sú iba príspevkom na činnosť ako ho dostávajú aj iné kultúrne, či športové organizácie.

Keď som bol tento týždeň v noci na hranici, alebo aj v KE na stanici, videl som práve cirkev a tretí sektor, ktorý promptne pomáhal. Štát a iné organizácie, ktoré sú tiež financované štátom, sa s pomocou neponáhľajú. Ja sa pýtam, aká by bola situácia, keby nebolo cirkvi? A pri nej aj toho tak zaznávaného tretieho sektora, teda ochotných občianskych združení?

Cirkev, my sme svetlom sveta. Nebojme sa, svetlo sa nedá zašpiniť. Nemusíme sa báť, že v službe a obetovaní sa v niečom pred Pánom Bohom zlyháme. On nám pomôže a podrží nás. Len poďme do služby, kdekoľvek, v rodinách, v obci, v cirkevnom zbore, alebo aj tam, na tých hraniciach vo Vyšnom Nemeckom. Neskrývajte sa niekde do prítmnia, do skrytosti ako tá *svieca, ktorú ktosi skryl pod nádoby* a jej svetlo napokon vidieť vôbec nebolo.

V tom je naša služba, kresťanský život i naše posvätenie! AMEN.